

Kitab Yoèl lan Pasamuwan Advent Dina Kapitu Laodikia - Nomer Rong Puluh Lima

Jeff Pippenger

2026-01-11

Nomer Rong Puluh Lima

Kitab Yoèl ngadhepi kapamimpinan gréja Advent Dina Kaping Pitu Laodikia kanthi paseksen ngenani pambrontakané sing saya ngrembaka sajroning patang turunan. Patang turunan iku uga digambarake ana ing Ézékiel bab wolu, ing ngendi wong lanang cacahé rong puluh lima saka turunan kaping papat iku sujud marang srengéngé. Ing taun 1901, 13 taun sawisé pambrontakan taun 1888, gréja Advent ngadegaké sawijining panitia kanggo mimpin gréja.

Komite Eksekutif Konferensi Umum ing wiwitan ditetepaké sajrone reorganisasi gedhé ing Sidang Konferensi Umum taun 1901, lan kapérang saka 25 anggota. Iki minangka pangrembakan sing wigati dibandhingaké karo komite sadurungé taun 1901, sing mung nduwèni 13 anggota. Cacahing anggota saya tambah sajrone pirang-pirang taun, nanging Gusti Yésus tansah nyandhakaké pungkasan karo wiwitan. Wiwitané ana 25 anggota, kanthi siji minangka pamimpin, sing sajajar karo sawijining giliran ing papan suci, kang kapérang saka 24 imam lan siji Imam Agung.

Yudas lan Sanhedrin iku loro lambang pambrontakan ing jamané Kristus. Sanhedrin nggambarake pasamuwan Advent Dina Kaping Pitu Laodikia. Kanthi meluné Sanhedrin ing panyaliban Kristus, katuduhake peran Adventisme ing krisis hukum Minggu. Sanhedrin—yaiku majelis agung Yahudi ing Yerusalem, kang kagawé saka para imam kepala, para pinituwa, lan para ahli Torèt, dipangarsani déning Imam Agung Kayafas—nindakake peran kang utama ing prastawa-prastawa kang nuntun marang pejahé Gusti Yesus.

Sawisé Gusti Yésus katangkep ing Getsemani (kang dirancang lumantar pangkhianatané Yudas), Panjenengané digawa ing wayah bengi menyang ngarsané Sanhedrin ing omahé Kayafas. Wong-wong mau ngupaya paseksi kanggo ngukum Panjenengané, kanthi ngatur para seksi kang nudhuh Panjenengané nindakaké pangéca marang Allah lan pambrontakan.

Nalika Kayafas langsung nyuwun marang Gusti Yesus apa Panjenengane iku Sang Mesias (utawa Putraning Allah), wangsulan Gusti Yesus kang negesake, “Kowé wis kandha mangkono,” ndadekake imam agung iku mratelakake, “Pangucap nyenyamah!” Para anggota Sanhedrin banjur ngukum Panjenengane minangka wong kang pantes dipateni. Amarga ora nduwèni wewenang miturut pamaréntahan Rum kanggo nindakaké ukuman pati, wong-wong mau masrahake Gusti Yesus marang Pontius Pilatus, gubernur Rum, kanthi nuduh Panjenengane nindakaké makar supaya bisa olèh paukuman pati saka panguwasa Rum. Panyaliban kang satemene katindakaké déning para prajurit Rum miturut dhawuh

Pilatus, nanging mung sawisé Pilatus ngalah marang meksa saka para imam kepala lan wong akèh (kang nuntut pati kanggo Gusti Yesus lan palepasané Barabas).

“Nalika Kristus ana ing bumi iki, jagad luwih milih Barabas. Lan ing jaman saiki jagad lan gréja-gréja lagi nindakaké pilihan sing padha. Prastawa-prastawa pangrédhènan, panampikan, lan panyaliban Kristus wis dipragakaké manèh, lan bakal dipragakaké manèh ing tataran sing banget ageng. Wong-wong bakal kapenuhan sipat-sipaté mungsuh, lan lumantar iku panyasaté bakal nduwèni kakuwatan gedhé. Miturut ukuran padhang ditampik, miturut iku uga bakal ana salah paham lan ora mangertèni. Wong-wong sing nampik Kristus lan milih Barabas padha makarya ana ing sangisoré pangapusan sing ngrusak. Panyalawékan lan paseksèn goroh bakal thukul nganti dadi pambrontakan kang cetha. Manawa mripat ala, sakabèhé badan bakal kapenuhan pepeteng. Wong-wong sing masrahaké katresnané marang pimpinan sapa waé kajaba Kristus bakal nemu yèn awak, nyawa, lan rohé, ana ing sangisoré pangwasané kasengsem sing banget ngéram-éram, nganti ing sangisoré dayané jiwa-jiwa mbalik saka ngrungokaké kayektèn supaya pracaya marang goroh. Wong-wong kuwi kejiret lan ketangkep, lan lumantar saben tumindaké padha sesambat, Wènèhana Barabas marang aku kabèh, nanging salibna Kristus.”

“Malah saiki kaputusan iki lagi ditindakake. Pemandhangan-pemandhangan kang kalakon ana ing kayu salib saiki lagi diulang maneh. Ing pasamuwan-pasamuwan kang wis nyimpang saka kayekten lan kabeneran, lagi kababar apa kang bisa lan bakal ditindakake déning kodrat manungsa manawa katresnané Allah ora dadi asas kang tetep dumunung ana ing jiwa. Kita ora prelu kaget marang apa waé kang bisa kelakon saiki. Kita ora prelu gumun marang perkembangan apa waé saka kengerian. Wong-wong kang ngidak-idak angger-anggeré Allah nganggo sikil-sikil najisé, nduwèni roh kang padha karo rohé wong-wong kang ngina lan ngulungaké Gusti Yésus. Tanpa rasa getun ing batin nurani, wong-wong mau bakal nindakaké pakaryané bapakné, yaiku Iblis. Wong-wong mau bakal takon pitakon kang metu saka lambé Yudas kang khianat, Apa kang bakal kokparingaké marang aku manawa aku ngulungaké marang kowé Yésus Kristus? Malah saiki Kristus lagi diulungaké ana ing pribadiné para suci Panjenengané.”
Review and Herald, January 30, 1900.

Yèn pancèn pérangan iku tegesé kaya sing diucapaké, mula wong-wong sing lagi katitèn minangka “milih Barabas,” ora bakal bisa mangertèni apa sing diwulangaké déning pérangan iku. Wong-wong kuwi yaiku wong-wong ing 2 Tesalonika sing nampa kasasaran kang rosa, amarga padha ora tresna marang kayektèn. Dhèwèké ngandika bab wong-wong sing milih Barabas, “Wong-wong sing maringaké katresnané marang pimpinan sapa waé saliyané Kristus bakal nemu yèn awak, jiwa, lan rohé ana ing sangisoré pangwasané pepénginan sing ngganthèng ati kanthi mangkono, saéngga ing sangisoré pangwasané nyawa-nyawa padha mingset saka ngrungokaké kayektèn supaya pracaya marang goroh.” Wong-wong sing milih Barabas ana ing sangisoré pangwasané Sétan sadurungé tandha dalan salib lan angger-angger dina Minggu. Ing kaanan kaya mangkono, ora mungkin wong-wong mau bisa mangertèni apa sing diwulangaké déning pérangan iku. Mulané wong-wong mau bakal

ngusulaké yèn, “Kahanan nalika Sister White nulis tembung-tembung iki iku kanggo sajarah kang mligi iku, dudu kanggo saiki.” Mbok menawa wong-wong mau bakal kandha, “Dhèwèké lagi ngandharaké bab Kristen kanthi sipat umum, lan iki ora lumaku kanthi langsung marang Advent Hari Ketujuh.” Omong kosong.

Mesthi waé, kaanan sajarah nalika Sister White nyerat tembung-tembung mau sajatiné minangka sawijining katrangan tumrap sajarah pribadiné dhéwé, nanging kaya déné tumrap Yokanan ing Kitab Wahyu, nalika sawijining nabi dipréntah supaya nulis, dhèwèké dipréntah supaya nulis “samubarang kang wus kokdeleng, lan samubarang kang ana, lan samubarang kang bakal kelakon sawisé iki.” Nalika sawijining nabi nyathet samubarang kang ana, ing wektu sing padha dhèwèké uga nyathet samubarang kang bakal ana.

Kapemimpinan Adventisme dipunlambangaken déning wong cacah 25 ing Yéhezkièl, ingkang ugi sacara profetik salaras kaliyan wong cacah 250 ingkang ngadeg bebarengan kaliyan Korah, Datan, lan Abiram. Kanthi wigati ingkang sami, para pambrontak taun 1888 lan General Conference Minneapolis dipunidentifikasi déning Sister White minangka mbalèni pambrontakanipun Korah, Datan, lan Abiram. Sister White kanthi langsung mulang bilih nalika malaékat saking Wahyu wolulas tumurun lan madhangi bumi kanthi kamulyanipun, udan pungkasan wiwit kawiwitan.

“Udan pungkasan bakal tumiba marang umaté Gusti Allah. Ana malaékat kang kuwasa bakal mudhun saka swarga, lan saklumahing bumi bakal kasinari déning kamulyané.”
Review and Herald, 21 April 1891.

Ibu White kanthi cetha mulang bilih malaékat ing Wahyu wolulas tumedhak nalika Konferènsi Umum taun 1888 lumantar pekabarané A. T. Jones lan E. J. Waggoner. Nalika piyambakipun wonten ing Konferènsi punika, piyambakipun ngantos kaungkuli déning pambrontakan mau saéngga mutusaké ngemasi barang-barangé lan nilar, nanging satunggaling malaékat ngandika dhateng piyambakipun bilih piyambakipun kedah tetep lan nyathet sajarah punika, awit punika minangka pangulanganing pambrontakané Korah. Kadospundi sababipun malaékat punika kersa supados prakawis mau kacathet, menawi boten kanggé paseksi ing dinten-dinten wekasan? Menawi punika satunggaling paseksi kanggé dinten-dinten wekasan, punapa teges sanèsipun, kajawi greja Advent Dina-Kaping Pitu Laodikia badhé mlampah ing tapak tilasé Sanhedrin sajroning krisis undhang-undhang Minggu, lan mliginipun sajarah ingkang nuntun dhateng prakawis punika.

Pesené Jones lan Waggoner dipratélakaké minangka “pesen pambeneran déning pracaya, satemené,” “pesen Laodikia,” “pesen kabenerané Kristus” lan “pesené malaékat katelu.” Para pambrontak nentang pesen iku, lan uga nampik tuntunaning Roh Ramalan sarta para utusan kang kapilih ing pasamuwan iku. Sister White uga mulang yèn nalika gedhong-gedhong agung ing Kutha New York diruntuhaké déning sawijining tutul saka pangwasané Gusti Allah, mula Wahyu 18:1–3 bakal kaleksanan. Wiwit 9/11 para pimpinan pasamuwan Laodikia Advent Dina-Kaping Pitu wis mbalèni pambrontakané Korah, pambrontakané wong 25 jaman kuna, pambrontakan para pimpinan ing taun 1888, lan

pambrontakané Sanhedrin ing mangsa tumuju marang salib. Wong 25 iku minangka sawijining pralambang kang nggambaraké sawijining kaimaman Lewi palsu.

Sawijining wong Lewi kudu wis umur 25 taun nalika miwiti ngladèni.

Lan Pangeran ngandika marang Musa, mangkene: Iki kang kagungané wong-wong Lèwi: wiwit umur rong puluh lima taun munggah, padha lumebu kanggo nindakaké pangabdian ing pakaryan Tarub Pasewakan. Nanging wiwit umur sèket taun, padha mandheg saka pangabdian ing pakaryan iku, lan ora ngladèni menèh. Nanging padha kudu ngladèni bebarengan karo para saduluré ana ing Tarub Pasewakan, kanggo njaga tanggunganané, nanging ora nindakaké pakaryan. Mangkono sira kudu nindakaké marang wong-wong Lèwi bab tanggunganané. Wilangan 8:23–26.

Sawijining wong Lèwi miwiti pangibadané nalika yuswané rong puluh lima taun lan ngladosi sajroning rong puluh lima taun, nganti umuré seket. Utusaning Prejanjian ing Maleakhi telu lagi nresnani lan uga ngresiki para wong Lèwi nalika hukum Minggu, kaya dene Panjenengané nindakaké ing tanggal 22 Oktober 1844.

Lah, Ingsun bakal ngutus utusan-Ku, lan dhèwèké bakal nyawisaké dalan ana ing ngarsa-Ku; lan Pangéran, kang padha kokgolèki, bakal dumadakan rawuh menyang padalemané, yaiku utusaning prejanjian, kang padha koksenengi iku; lah, Panjenengané bakal rawuh, mangkono pangandikané Pangéraning sarwa dumadi.

Nanging sapa kang bisa tahan ing dina rawhipun? lan sapa kang bakal tetep ngadeg nalika Panjenengané ngatingal? awit Panjenengané kados geni pandamel resik, lan kados sabunipun tukang ngumbah: Lan Panjenengané bakal lenggah kados pandamel resik lan panyucek salaka: lan Panjenengané bakal nyucek para putrané Lèwi, lan ngresiki wong-wong mau kados emas lan salaka, supaya padha nyaosaké pisungsung marang Pangéran kanthi kabeneran. Ing kono pisungsungé Yehuda lan Yerusalem bakal ndadosaké keparenging Pangéran, kados ing jaman rumiyyin, lan kados ing taun-taun biyèn. Maleakhi 3:1–4.

Angka “25” minangka sawijining pralambang, ora mung makili wong Lewi kang setya, nanging uga wong Lewi palsu. Mulané, “25” minangka pralambang kang nandhani pamisahan rong golongan para panyembah, apa déné prawan kang wicaksana lan kang bodho, wedhus lan kambing, gandum lan iluk. Angka rong puluh lima iku minangka pralambang ora mung tumrap wong Lewi, nanging padha wigatiné uga minangka pralambang pamisahan (panyucèn) para wong Lewi. Pamisahan iku dumadi ing wektu ukum Minggu, lan iku minangka salah siji pokok utama ing Sabdané Gusti Allah kang sipaté nubuatan. Pancen trep manawa Matius bab rong puluh lima iku mung minangka lumakuning terus saka ramalané Gusti Yesus bab wekasaning jagad ing Matius bab rong puluh papat.

Sang Yesus banjur medal lan nilar Padaleman Suci; lan para sakabate padha sowan marang Panjenengane arep nuduhake marang Panjenengane bangunan-bangunan Padaleman Suci iku. Nanging Sang Yesus ngandika marang wong-wong mau, “Apa kowe

ora ndeleng sakehe iku kabèh? Satemene Aku pitutur marang kowe: ing kene ora bakal kari watu siji waé tumumpang ing watu sijiné, kang ora bakal dirubuhaké.” Matius 24:1, 2.

Nalika Gusti Yesus tindak nilar Padalemané Allah, Panjenengané ora nate bali manèh. Ing ayat-ayat pungkasan bab kaping rong puluh telu, Gusti Yesus wis ngucapaké paukuman tumrap Sanhedrin, lan paukuman iku diandharaké minangka “wolung” bilai, mangkono iku dados pamalson tumrap wolung jiwa ing pethi Nuh, dina kaping wolu saka tetak, dina kaping wolu saka wunguné, wolung turunane Abraham 430 taun lan salajengipun. Angka “wolung” kang palsu iku cocog karo wong Lewi palsu.

Satemené Aku pitutur marang kowé: kabèh prekara iki bakal nekani generasi iki.

He Yerusalem, Yerusalem, kowe kang matèni para nabi, lan mbalang watu marang wong-wong kang diutus marang kowe, ping pira kerepé Aku kepéngin nglumpukaké anak-anakmu bebarengan, kaya pitik babon nglumpukaké anak-anaké ana ing sangisoring swiwiné, nanging kowé ora gelem! Lah, omahmu bakal ditinggal tumrap kowé dadi sepi lan suwung.

Amarga Aku ngandika marang kowe: wiwit sapunika kowe ora bakal weruh Aku maneh, nganti kowe bakal ngandika: Rahayu Panjenengane kang rawuh ana ing asmaning Gusti. Matius 23:36–39.

Bab rong likur saka Injil Matius dipungkasi kanthi sawijining pralambang bab pangiketane para wong duraka dadi buntelan-buntelan, lan dipungkasi uga kanthi patemon pungkasan antarané Kristus lan para wong Yahudi kang seneng mbantah. Banjur ing bab 24 Panjenengané ninggal Pedalemané Allah kanggo pungkasan kaliné, mandheg saka pakaryan-pakaryané tumrap Israèl kuna. Bab iku dipungkasi ing panggonan kang padha karo wiwitané, yaiku kanthi pangucap manawa omahé wong-wong mau ditilar marang wong-wong mau ing kaanan suwung, lan apa kang diarani déning Panjenengané minangka griyané Sang Rama nalika Panjenengané wiwitané nyucèkaké Pedalemané Allah, saiki wus dadi omahé wong Yahudi kang suwung.

Ing pasal 24, Gusti Yesus badhé njawab pitaken-pitaken ngenani Padaleman Suci lan karusakané kang sampun nyedhak. Karusakan punika badhé kalampahan ing sajroning turun-temurun punika piyambak, yaiku satunggaling turun-temurun keturunan ula beludhak. Panjenengané nilar Padaleman Suci punika lan boten badhé wangsul malih, mila ramalan-ramalan ingkang Panjenengané aturaken punika ngrembag Israel kasukman, sanès Israel harfiah. Nalika Kristus nilar padaleman suci, yaiku gréja Advent Dina Kaping Pitu Laodikia, kados déné Panjenengané tindak dhateng Israel kuna, ing wekdal ingkang sami, padaleman suci manungsa saking satus patang puluh sekawan ewu badhé dipun-gandhengaken kaliyan Padaleman Suci Ilahi salawas-lawasé. Nalika Gusti Yesus nilar padaleman suci Israel kuna, Panjenengané pegatan kaliyan umat prajanjian-Nipun ingkang rumiyin salawas-lawasé.

Bab sewelas nganti bab rong puluh loro ing kitab Mateus iku minangka omega tumrap garis bab sewelas nganti rong puluh loro ing kitab Purwaning Dumadi. Nalika garis iku diwiwiti ing Purwaning Dumadi bab sewelas, iku uga nandhani wiwitan Babel lan prajanjianing pati saka Babel, kang nggayuh kasampurnan omegane ing Wahyu bab pitulas, ayat sewelas, yaiku ayat kang mapan ing tengah pas saka ayat-ayat kang nyusun bab sewelas nganti rong puluh loro. Bagéan tengah saka bab-bab sewelas nganti rong puluh loro ing Purwaning Dumadi, Mateus, lan Wahyu, saben-saben nekanaké panji utawa panji tandhingané. Ing Purwaning Dumadi iku tetak, ing Mateus iku Pétrus lan Watu kang dadi dhasar kang ing ndhuwuré Kristus bakal mbangun pasamuwan-Né, lan ing Wahyu iku kéwan palsu kang wus ana lan ana lan bakal munggah, kang iku kang kawolu, yaiku asalé saka kang pitu, lan kang banjur kawin karo naga.

Sewelas lan rolikur iku minangka pralambang sing nandhani pamedharing Ketuhanan karo kamanungsan, yaiku prakara kang piyambak dilambangake déning Kristus nalika Panjenengané nulis angger-anggeré ana ing ati lan pikiran kita. 11 lan 22 iku pralambang-pralambang prajanjiané wong satus patang puluh papat èwu. Ing Matius, pasal kaping telulukur, imamat palsu nampa wolung bilai; ing wektu sing padha, imamat sejati dilumuri. Para imam disucekake lawase pitung dina, lan ing dina kaping wolu padha wiwit ngladeni.

Ora kebeneran manawa pitung dina pengudusan para imam sing nuntun marang wiwitane paladenane ing dina kawolu diwiwiti ing Kitab Wilangan bab wolu ayat siji, amarga “81” iku sawijining pralambang para imam.

Sang Yehuwah banjur ngandika marang Musa, mangkene: Jupuken Harun lan para putrane bebarengan karo dheweke, lan sakebusan imam, lan lenga jebad, lan sapi lanang kanggo kurban pangruwating dosa, lan wedhus gèmbèl lanang loro, lan kranjang isi roti tanpa ragi; lan klumpukna sakehing pasamuwan ana ing lawanging Tarub Pasamuwan. Lan Musa nindakaké kaya kang didhawuhaké déning Sang Yehuwah marang dheweke; lan pasamuwan mau padha diklumpukaké ana ing lawanging Tarub Pasamuwan. Lan Musa ngandika marang pasamuwan, “Iki prakara kang didhawuhaké déning Sang Yehuwah supaya katindakaké.” ...

Lan kowe aja metu saka lawanging Tarub Pasewakan sajrone pitung dina, nganti dina-dina pengudusmu rampung; awit sajrone pitung dina Panjenengane bakal ngudusake kowe. Kaya kang wis ditindakake ing dina iki, mangkono Pangeran Yehuwah wus dhawuh supaya ditindakake, kanggo nganakake panebusan tumrap kowe. Mulane kowe kudu tetep ana ing lawanging Tarub Pasewakan rina lan wengi sajrone pitung dina, lan netepi pepakoning Pangeran Yehuwah, supaya kowe aja mati; awit mangkono dhawuhe kang katampa déning aku. Mangkono Harun lan para putrane nindakake sakehing prakara kang didhawuhake Pangeran Yehuwah lumantar tangane Musa. Lan kelakon ing dina kawolu, Musa nimbali Harun lan para putrane, uga para pinituwa Israèl; banjur ngandika marang Harun: Jupuken anak sapi lanang enom kanggo kurban pangruwating dosa, lan wedhus gèmbèl lanang kanggo kurban obongan, kang tanpa cacad, lan saosna ana ing ngarsane Pangeran Yehuwah. ... Lan Musa ngandika: Iki

prakara kang didhawuhake Pangeran Yehuwah supaya koptindakake; lan kamulyaning Pangeran Yehuwah bakal ngatingal marang kowe. ... Banjur Harun ngacungake tangane tumuju marang bangsa mau lan mberkahi wong-wong mau, banjur tumurun sawuse nyaosake kurban pangruwating dosa, kurban obongan, lan kurban katentreman. Musa lan Harun banjur lumebu ing Tarub Pasewakan, lan metu maneh sarta mberkahi bangsa mau; lan kamulyaning Pangeran Yehuwah ngatingal marang sakehing bangsa. Banjur ana geni medal saka ngarsane Pangeran Yehuwah lan ngobong kurban obongan lan gajih ing sadhuwure mesbèh; nalika sakehing bangsa weruh iku, wong-wong mau padha surak-surak lan sujud tumungkul kanthi pasuryan tumelungkup. Imamat 8:1-5, 33-36; 9:1, 2, 6, 22-24.

Bab pinglikur telu ngenali wong-wong Lewi palsu sing kawehaké pratandha nalika wong-wong Lewi sejati dipasèni. Bab pinglikur loro saka Matius dipungkasi kanthi ora ana wong siji waé maneh sing takon marang Gusti Yesus, banjur ing bab pinglikur telu Panjenengané medharaké wolung bilai, kanthi ngenali manawa mangsa panggawéné Sanhedrin wis katutup, lan yèn paukuman eksekutif nalika iku wiwit katindakaké. Ing bab pinglikur papat, Panjenengané ngenali Padalemané Allah minangka omahé wong Yahudi. Wigati banget kanggo nyumurupi runtutan ing bab-bab mau.

Bab sewelas nganti rong puluh loro saka Matius nandhani rampunge panyegelan tumrap wong satus patang puluh papat ewu sajroning konteks prasetyane Allah karo umat pilihan. Simbolisme Palmoni ing alfa, bab sewelas, lan simbolisme Panjenengane ing omega, bab rong puluh loro, nambahi crita kang ana ing sajroning bab-bab iku.

Bab kaping selikur telu iku panebusan, yaiku panyawijiné Sang Ilahi karo kamanungsan, kaya kang kagambar déning angka selikur telu. Nanging bab iku nyritakaké paukuman eksekutif marang alang-alang, imam palsu, lan wong Lewi palsu. Saben imam iku wong Lewi, nanging ora saben wong Lewi iku imam. Ing antarané turun-turuné Lewi, mung garis getih Harun waé kang mumpuni kanggo kalenggahan imam. Kitab Suci negesaké yèn wong-wong Lewi wiwit ngladèni nalika umur rong puluh lima taun, nanging para putrané Kehat ngladèni nalika umur telung puluh taun.

Pangéran banjur ngandika marang Musa lan marang Harun, mangkéné: Cacaha para putrané Kohat saka antarané para putrané Lèwi, miturut kulawargané, miturut brayaté para leluhuré; wiwit umur telung puluh taun munggah nganti limang puluh taun, kabèh wong sing lumebu ing pasamuwaning para abdi, kanggo nindakake pakaryan ana ing Tarub Pasamuwan. Wilangan 4:1-3.

Angka “30” nggambarake para imam kang ana ing garis turuné Kohath, putrané Léwi, lan putrané Kohath yaiku Amram, kang dadi bapaké Harun. Léwi tegesé “kapandhet utawa kagandhèng karo Gusti Allah.” Kohath tegesé “kaimpun ngubengi rawuhipun.” Amram tegesé “umat kang kaluhuraké,” lan Harun tegesé “pambekta pepadhang utawa juru wèwèh kang kaluhuraké.” Kabèh iku bebarengan nglacak sawijining gerakan saka Segara Abang menyang Sinai, saéngga dadi pralambang prajanjian antarané Gusti Allah lan wong satus patang puluh papat éwu, kang dadi Padaleman Suci manungsa kang gumandhèng karo

Padaleman Suci ilahi, nalika Kristus nguluraké astanipun kaping pindho kanggo nglumpukaké umat sisané menyang ing pasucèné, ing kana Panjenengané banjur ngangkat lan ngluhuraké wong-wong mau nalika padha dipadhangi bebarengan karo Imam Agung Swarga, kaya Panjenengané madhangi Sadrakh, Mésakh, lan Abednego.

Angka “30” nggambarake sawijining mangsa panyiyapan tumrap para imam, lan 25, minangka yuswaning wong Lewi, kudu ditrapake marang 30, larik ing sadhuwure larik, amarga saben imam iku wong Lewi, nanging ora saben wong Lewi iku imam. Telung puluh nggambarake mangsa panyiyapan kang diwiwiti ing taun 1989, ing wektu wekasan, lan iku rampung ing hukum Minggu ing Amérika Sarékat. Angka rong puluh lima, minangka pralambang wong-wong Lewi, uga dadi pralambang pamisahan ing antarane rong golongan, lan ing gegayutané karo para imam iku nandhani sawijining pamisahan. Rong puluh lima nandhani pamisahan wong-wong Lewi lan wong-wong Lewi palsu ing hukum Minggu, lan ing konteks para imam sejati lan wong-wong Lewi sejati iku uga ndadekake sawijining bédané, senadyan mangkono, dudu sawijining pamisahan kang sipaté negatif, kaya dene tumrap wong-wong Lewi palsu.

Kohat iku salah siji saka telung cabang utama wong Lewi (saliyané Gersyon lan Merari). Garis kaimaman asalé kanthi mligi lumantar Harun, turunane Kohat. Harun iku turunan Levi ing generasi kapapat, lan hak istimewa kaimaman diwatesi mung marang turunane lanang ing garis Kohati iki. Wong Kohati kabèh minangka sakabèhé (kabèh turunan Kohat) nduwèni pakurmatan kanggo ngusung barang-barang kang paling suci, nanging mung garis Harun kang sajatiné kena nindakake kalungguhan kaimaman ana ing mesbèh lan ing pasucèn. Harun makili generasi kapapat kang padha karo “wong tuwa” ing Yoèl, utawa “para wong tuwa” ing Yehezkiel bab wolu, kang sujud marang srengéngé.

Sistem 24 giliran rotasi (divisi) tumrap para imam (lan kanthi cara kang padha tumrap para wong Lewi kang dudu imam ing pakaryan panyengkuyung kayata para pemusik lan para juru lawang) ditetepaké déning Raja Dawud. Dawud ngatur para turunane Harun dadi 24 giliran (divisi) kanggo ngladèni kanthi gantènan (1 Babad 24:1–19). Dawud, kanthi pitulungan para imam Zadok (saka garis Éléazar) lan Ahimelekh (saka garis Itamar), mbagi wong-wong mau dadi 24 golongan (16 saka kulawarga Éléazar kang luwih gedhé, 8 saka kulawarga Itamar). Undhian ditibakaké kanggo netepaké urutan paladosan.

Saben golongan ngladèni sajrone saminggu (wiwit dina Sabat nganti dina Sabat), kaping pindho saben taun, lan saliyané iku kabèh golongan padha ngladèni bebarengan nalika riyaya-riyaya gedhé (Paskah, Pentakosta, Tarub Suci). Mengkono uga Dawud nata wong-wong Lèwi sing dudu imam dadi 24 golongan kanggo musik, njaga gapura, lan sapituruté (1 Babad 23–26). Sistem iki ditindakaké ing sangisoré Suléman (2 Babad 8:14) lan terus lumaku tekan jaman Pedalemané Allah Kapindho. Zakharia, bapaké Yohanes Pembaptis, kalebu ing golongan Abia—Lukas 1:5; 1 Babad 24:10. Tatanan 24 golongan imam iku dipilih kanthi undhi, lan Zakharia kalebu ing golongan Abia, kang saka antarané rong puluh papat golongan iku makili golongan “kaping wolu.” Zakharia tegesé “Allah eling,” lan jeneng bapaké, Abia, tegesé “Allah iku bapakku.”

Sang Rama ing swarga kelingan marang prasetyanipun kanggo ngangkat sawijining juru pawarta sing bakal nyawisake dalan tumrap Sang Mesias. Nanging Zakhariah ugi selaras kaliyan angger-angger Minggu, awit ing mriku Sabat, dinten sing kudunipun tansah dipun emut dening manungsa, dados ujian pungkasan. Zakhariah makili sawijining imam, saking golongan Abia, yaiku golongan kaping “wolu”. Zakhariah boten pitados dhateng pawartosipun malaékat, sarta dipun damel bisu ngantos lairing putranipun, Yohanes. Nalika Yohanes lair, Zakhariah mlebet ing rembag babagan asmanipun Yohanes, lan lajeng piyambakipun ngandika. Pangandika nabi ngenani dinten-dinten pungkasan punika nalika Amérika Sarékat ngandika kados naga.

Lan kedaden, ing dina kaping wolu wong-wong padha teka arep nyunati bocah iku; lan padha nyebut dheweke Zakharia, manut asmane bapakne. Nanging ibune mangsuli lan ngandika, Ora mangkono; nanging dheweke bakal sinebut Yohanes. Lan padha matur marang dheweke, Ing antaraning sanak kadangmu ora ana siji waé sing sinebut kanthi jeneng iki. Banjur padha menehi tandha marang bapakne, kepriyé kersane supaya bocah iku diarani. Lan dheweke njaluk papan tulis, banjur nulis mangkéné, Asmane Yohanes. Lan kabèh padha gumun. Lan sanalika iku uga cangkeme kabuka, ilate uwal, banjur dheweke ngandika lan memuji Gusti Allah. Lukas 1:59–64.

Yokanan Pambaptis iku kalebu golongan kawolu saka Abia, kaya dene bapakne. Nalika tetakne Yokanan, ing dina kawolu asmane diganti. Yokanan Pambaptis nggambarake wong-wong kang dadi imam, saka generasi kaping papat, kang ana ing sesambetan prajanjian karo Gusti Allah, kang ngganti asmane (saka Laodikia dadi Filadelfia), lan nyegel wong-wong mau kanthi tandha prajanjian, nalika Amerika Serikat ngandika kaya naga.

Kita iku padalemaning Allah. Garis-garis kenabian kang nyariosaken bab padaleman iku ngandika marang para priya lan wanita minangka pribadi-pribadi, lan uga sacara bebarengan, awit pasamuwaning Allah uga minangka padaleman. Lan mesthi wae ana padaleman swarga, lan Kristus iku kang yasa padalemaning Pangeran. Panjenengané iku kang ndhasarake pondhasi lan masang watu pucak ing atasé padaleman. Ing babagan angka “25” minangka sawijining pralambang, angka 25 makili para wong Lewi, kang dipunresiki (dipunpisahake) saka para wong Lewi palsu ing Malakhi bab telu, lan kang uga dipunsucekake ing wacana kang padha. Ing Yehezkiel bab 40 tekan 48 dipungambarake sawijining padaleman pralambang kanthi rinci banget. Banyu panguripan metu saka padaleman iku lan ngebaki bumi.

“Saestu nggumunake pakaryan kang dirancang déning Allah arep katindakaké lumantar para abdiné Panjenengané, supaya asmané kaluhuraké. Allah ndadèkaké Yusuf dadi sumbering kauripan tumrap bangsa Mesir. Lumantar Yusuf kauripané bangsa kabèh mau kalestarekaké. Lumantar Daniel Allah nylametaké nyawané para wong wicaksana kabèh ing Babil. Lan pepangluwaran iku dadi piwulang lumantar pralambang; iku njlentrehaké marang wong-wong mau berkah rohani kang dipasrahaké marang wong-wong mau lumantar sesambungan karo Allah kang disembah déning Yusuf lan Daniel. Mangkono uga lumantar umat-Né ing jaman saiki Allah ngersakaké nglantaraké berkah marang

jagad. Saben buruh kang ana ing sajroning atiné Kristus ngasta papan panggonan, saben wong kang bakal nglairaké katresnané marang jagad, iku dadi kanca nyambut damel bebarengan karo Allah kanggo berkahing manungsa. Nalika panjenengané nampi sih-rahmat saka Sang Juru Slamet kanggo diparingaké marang liyané, saka sakabèhé kawontenan uripé mili ombaking kauripan rohani. Kristus rawuh minangka Sang Tabib Agung kanggo marasaké tatu-tatu kang digawe déning dosa ing kulawarga manungsa; lan Roh-Né, kang makarya lumantar para abdiné Panjenengané, maringi marang manungsa kang lara merga dosa lan nandhang sangsara sawijining kakuwatan marasaké kang agung, kang mujarab tumrap badan lan jiwa. ‘Ing dina iku,’ mangkono pangandikané Kitab Suci, ‘bakal ana sumber kabukak kanggo brayaté Dawud lan kanggo para pedunungé Yerusalem, amarga dosa lan amarga rereged.’ Zakharia 13:1. Banyu saka sumber iki ngandhut sipat-sipat pangobatan kang bakal marasaké lelara jasmani lan cacad rohani.”

“Saka sumber iki mili kali gedhé sing katon ana ing wahyuné Yéhezkièl. ‘Banyu iki metu menyang tanah sisih wétan, banjur mili mudhun menyang ara-ara samun, lan mlebu ing segara; lan nalika wis digawa metu menyang segara, banyuné bakal dadi waras. Lan bakal kelakon, yèn samubarang kang urip, kang obah, ing ngendi waé kali-kali iku tekan, bakal urip.... Lan ana ing pinggir kali iku, ing sabrang kéné lan sabrang kana, bakal thukul sakehing wit kanggo pangan, kang godhongé ora bakal layu, lan wohé ora bakal entèk: saben sasi bakal ngetokaké woh anyar, amarga banyuné metu saka pasucèn; lan wohé bakal dadi pangan, lan godhongé kanggo tamba.’ Yéhezkièl 47:8–12.”
Testimonies, jilid 6, 227.

Padalemané Yéhezkièl iku pralambang profetik kang kaluhurane banget, lan Yohanes kaparingan dhawuh ing Wahyu bab sewelas supaya ngukur padaleman, nanging platarané aja diukur. Nalika kita nindakaké prekara iku marang padalemané Yéhezkièl, kita nemu yèn loro angka kang paling pinunjul ing sajroning ukuran-ukuran padaleman iku nglambangaké kaimaman. 50 hasta iku angka kang paling pinunjul, lan diulang 11 kaping minangka dawa sakabèhé saben komplèks gapura (Yéhezkièl 40:15, 21, 25, 29, 33, 36, lsp.). 50 uga dipigunakaké tumrap dawa tartamtu saka témbok lan kamar-kamar (42:7–8). Iku netepaké jangkah lumebu gapura kanthi pepak saka ambang njaba tekan ambang njero.

25 hasta iku cetha minangka ukuran sing nomer loro paling pinunjul. Ukuran iki diulang kaping 10 minangka ambané lan jembaré kompleks gapura (Yéhezkiel 40:13, 21, 25, 29, 30, 33, 36). Yen digandhèngaké, 50 lan 25 mbentuk pola persegi panjang 50 ping 25 sing ajeg tumrap enem gapura utama. Pasangan 50 ping 25 iki ndominasi katrangan arsitektural bab gapura-gapura sing nuntun mlebu menyang pérangan njero. Ora ana pasangan ukuran liya sing diulang kanthi frekuensi sing sistematis kaya mangkono ana ing bangunan Padaleman Suci iku dhéwé.

Wong-wong Lewi lumebu ing palayanan aktif nalika umur 25 taun (Bilangan 8:24: “wiwit umur rong puluh lima taun munggah, dheweke padha mlebu kanggo nindakake palayanan”). Dheweke ngladeni nganti umur 50 taun (Bilangan 4:3, 39, 43; 8:25: “nganti umur sèket taun”). Iki maringi kanthi pas 25 taun palayanan aktif (50 – 25 = 25).

Mangkono, mangsa layanan wong Lewi sajrone 25 taun kasirat kanthi langsung ana ing ukuran 25 nganti 50 hasta sing nguwasani gapura-gapura lan struktur pasamuwan suci mau—yaiku papan ing ngendi para Lewi nindakaké pangibadah. Ukuran-ukuran utama Bait Suci ing kitab Ezekiel, yaiku bait pasamuwan kang menang lan umat satus patang puluh papat ewu, wis dirancang sacara arsitektural ing sajroning bait iku dhéwé, papan ing ngendi padha kudu ngladosi; PERSIS kaya dene patang puluh enem kromosom kabangun ing sajroning bait iku dhéwé, papan ing ngendi umaté Allah kudu ngladosi. Palmoni wis nempataké pratandha asmané ing bait manungsa saben pribadi lan ing bait badan bebarengan kang bakal dadi manten putriné.

Kita badhé nerusaké garis-garis punika ing artikel salajengipun.

“Wong-wong kang manggèn ing kalungguhan kang kebak tanggung jawab aja nganti kapracaya marang asas-asas kadonyan kang manut hawa-nepsu lan kebak kemewahan, awit padha ora bisa nanggung; lan sanadyan bisa, asas-asas kang sarupa karo Kristus ora bakal ngidinaké. Piwulang kang manéka warna prelu diwènèhaké. ‘Sapa kang bakal diwulang kawruh déning Panjenengané? lan sapa kang bakal diparingi mangertèn bab piwulang? yaiku wong-wong kang wis disapuh saka susu, lan wis dipisah saka susu dhadha. Awit pepakon kudu ana ing sandhuwuring pepakon, pepakon ing sandhuwuring pepakon; garis ing sandhuwuring garis, garis ing sandhuwuring garis; ana sethithik ing kéné, lan ana sethithik ing kana.’ Mangkono pangandikané Pangéran kudu kanthi sabar digawa ana ing ngarsané anak-anak lan tansah katetepaké ana ing ngarepé, déning wong tuwa kang pracaya marang pangandikané Allah. ‘Awit nganggo lambe kang gagap lan nganggo basa liyané Panjenengané bakal ngandika marang bangsa iki. Marang wong-wong iku Panjenengané ngandika, Iki pangaso kang sarana kowé bisa maringi wong kang kesel supaya padha antuk pangaso; lan iki panggegaringaning jiwa: nanging padha ora gelem ngrungokaké. Mulané pangandikané Pangéran dadi tumrap wong-wong iku pepakon ing sandhuwuring pepakon, pepakon ing sandhuwuring pepakon; garis ing sandhuwuring garis, garis ing sandhuwuring garis; ana sethithik ing kéné, lan ana sethithik ing kana; supaya padha lunga, banjur tiba menginggil, lan remuk, lan katutuk, lan katangkep.’ Kénging punapa?—amarga padha ora nggatèkaké pangandikané Pangéran kang teka marang wong-wong iku.”

“Iki tegesé wong-wong sing durung nampa piwulang, nanging ngugemi kawicaksanané dhéwé, lan milih tumindak miturut pamanggihé dhéwé. Gusti maringi marang wong-wong iki sawijining pacoban, supaya padha milih apa bakal njupuk papané kanggo ngetutaké pitutur-Nya, utawa nampik lan tumindak miturut pamanggihé dhéwé, lan banjur Gusti bakal nglilakaké wong-wong mau marang asil kang mesthi. Ing sakehé dalan kita, ing sakehé pangibadah kita marang Gusti Allah, Panjenengané ngandika marang kita, ‘Wènèhana Aku atimu.’ Roh kang sumarah lan gelem diwulang iku kang dipéngini déning Gusti Allah. Sing maringi kaluhuran marang pandonga iku kasunyatan yèn pandonga kuwi kaembusaké saka ati kang katresnan lan manut.”

“Gusti Allah nuntut prakara-prakara tartamtu saka umat-Nya; manawa padha kandha, Aku ora arep masrahaké atiku kanggo nindakaké prakara iki, Pangéran nglilani

wong-wong mau nerusaké ing pangadilané dhewe sing disangkakaké wicaksana tanpa kawicaksanan swarga, nganti Kitab Suci iki [Yesaya 28:13] kaleksanan. Kowé aja kandha, Aku bakal nuruti pituduhé Pangéran mung tekan sawatara tataran sing cocog karo pangadilanku, banjur tetep nyekel gagasanmu dhéwé, kanthi nolak supaya dicithak manut sarupané Pangéran. Pitakon iki kuduné diajukaké, Punapa punika karsanipun Pangéran? dudu, Punapa punika pamanggih utawi pangadilnipun—?” Testimonies to Ministers, 419.